25

Aventurile lui Morgan Piratul

PE RUGUL RAJAHULUI

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 25

****

PE RUGUL RAJAHULUI[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză MAREŞ I. DORU

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] SUR LE BÛCHER DU TAJAH.

O vânătoare de tigri în junglă

Într-o pădure mlăştinoasă ce poartă acum numele de Sounderbounds, se auzi un urlet teribil şi lung, care se termină cu un vuiet surd şi sinistru.

Era regele pădurii, tigrul, care scotea aceste sunete lugubre, un ecou al furiei sale şi al ardorii de răzbunare.

Acest urlet şi această dorinţă de a se răzbuna nu era nemotivată: a fost atacat el, regele singurătăţii, şi tigroaica, care îl însoţea în toate incursiunile sale, a fost rănită mortal de un glonţ bine ţintit.

Glonţul pornise din muscheta unui om al cărui aspect era cel puţin insolit în acest deşert. Nu era unul dintre acei hinduşi care au obiceiul de a vâna tigri în junglă cu ajutorul puternicilor elefanţi, dar era un tânăr, impozant, îmbrăcat cu o haină roşie, acoperit cu o pălărie de fetru împănată, şi a cărui mână trebuia să fie mai obişnuită cu mânuirea spadei şi a pistoletului decât a archebuzei.

Veşmântul roşu părea a stârni furia tigrilor. Monstrul pe care vânătorul străin îl împuşcase dintr-un foc îl atacase cu furie, iar el dovedind mult sânge rece şi multă precizie, îi străpunse craniul cu un singur glonţ.

În acel moment el auzi foarte aproape răgetul unui alt tigru, şi în mod sigur mai existau şi alţii în junglă.

Omul cu veşmântul roşu îşi reîncărcase deja arma. El privi cu atenţie în jurul său, pentru a nu fi surprins şi a percepe fiarele feroce la timp.

— Căpitane, aveţi grijă! strigă din spatele lui o voce care venea din pădure. Nu fiţi un viteaz aşa imprudent. Se pare că aici există o întreagă haită de tigri.

Temerarul vânător nu avu nici dorinţa dar nici timpul de a ţine cont de avertismentul primit. Tigrul al cărui tovarăş a fost ucis venea drept asupra lui răgind, şi se auzeau sunete asemănătoare un pic mai departe.

Vânătorul ţinea ochii fixaţi spre punctul din care urma să apară cel mai apropiat adversar. Nu a avut timp nici un moment să-şi întoarcă capul pentru a găsi motivul zgomotului ce se auzea în dreapta sa, căci capul unui enorm tigru răsări deja din tufiş, şi fiara era gata de săritură. Dar archebuza era pregătită. Glonţul porni, şi, cu aceeaşi siguranţă ca mai înainte, proiectilul pătrunse

în ochiul animalului, care făcu un salt prodigios în spate şi căzu greu în junglă.

Era o lovitură magnifică; dar imediat apărură noi pericole. Alte fiare erau foarte aproape, şi se zări blana dungată a celui de-al treilea monstru.

Omul cu veşminte roşii nu a avut timpul necesar de a-şi reîncărca arma. El aruncă arma şi scoase din centură două pistoale; dar acestea erau insuficiente împotriva unei fiare atât de puternice, şi descărcarea lor nu făcu decât să irite mai tare fiara. Viteazul vânător urma să fie făcut bucăţele de formidabilele gheare ale enormului tigru?

În momentul acela, un zgomot, la început vag, de paşi grei şi apăsaţi, de tufişuri rupte şi culcate la pământ deveni tot mai clar; ceva trecu prin aer ca un fulger şi lovi tigrul, a cărui elan a fost curmat.

Monstrul scoase un strigăt de durere prelungit şi, spre marea uimire, la fel spre marea satisfacţie a vânătorului străin, se rostogoli în mijlocul ierburilor înalte, şi nu se mai ridică.

Vânătorul îşi întoarse capul, şi, la dreapta, la câţiva paşi distanţă, văzu un elefant gigantic, ce nu era sălbatic, îmblânzit şi dresat evident pentru vânătoarea de tigri. Un pic mai departe, se vedea sosind un al doilea.

Aceşti elefanţi erau conduşi de către *mahuţi*[2] şi purtau în spate un soi de turn, *madjan*[3]. Primul mai ales, era somptuos împodobit, iar bogăţia micului edificiu indica evident faptul că servea drept adăpost unui personaj distins.

Vânătorul se aştepta să vadă un oarecare prinţ indigen ce se deda plăcerii unei vânători de tigri; dar nu era acolo decât o tânără hindusă, care îl fixa cu uimire pe străinul în catifea cu ochii ei mari şi negrii, strălucitori.

Tânărul om, aruncând o privire asupra fiarei muribunde, înţelese cu ce armă frumoasa tânără împuşcase tigrul. Cu o forţă incredibilă şi precizie de necrezut, mâna sa fină a lansat un pumnal otrăvit, care se i înfipsese în gât paralizându-l instantaneu.

Se auzeau încă urletele altor fiare, care se îndepărtau rapid. Apropierea elefanţilor îi puse pe fugă, căci tigrii evită de obicei, mai ales în timpul zilei, de a ataca aceşti coloşi, aproape invulnerabili, a căror trompă îi poate sugruma sau sfârteca

---

[2] Mahuţi (karnaci) – conducători de elefanţi.

[3] Madjan – lectică purtată de elefanţi în spate.

rinichii.

Tânăra femeie – o prinţesă, fără îndoială – tocmai descoperi cadavrele celorlalţi doi tigri, şi acum îl privea pe străinul cu haină roşie cu un sentiment ce depăşea uimirea. Acesta îşi scoase larga pălărie plină de pene pentru a o saluta.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea într-o franceză perfectă. Dumneavoastră nu semănaţi cu europenii ce fac comerţ aproape de noi, unde au şi întemeiat colonii. Aparţineţi francezilor din Pondicherry? Nu, fără îndoială, fiindcă voi nu sunteţi îmbrăcaţi ca ei.

— Nu; eu locuiesc pe mări, unde sunt rege, răspunse cu mândrie tânărul om. Vă exprim aici, prinţesă – căci este uşor să vă recunosc rangul – întreaga mea recunoştinţă. Nu sunt sigur că puteam reîncărca arma mea la timp, şi, cu un al treilea tigru, urma să duc o luptă teribilă corp la corp, fără să socotesc celelalte fiare, care m-ar fi atacat, şi pe care le-aţi pus pe fugă.

— Dar de ce vă aventuraţi aşa singur, în junglă? spuse cea căruia străinul îi dăduse titlul de prinţesă. Nu vă serviţi ca alţii de elefanţi. Nu aveţi alţi vânători, sau de servitori, care să vă însoţească?

— Ba da, dar au rămas în urmă, răspunse cu mândrie tânărul om. Această vânătoare periculoasă m-a atras. Voiam să văd regii pădurilor în habitatul lor şi să aflu prin experienţă ce înseamnă jungla. Dar cine sunteţi dumneavoastră, şi cui îi datorez atâta recunoştinţă?

— Eu sunt Saida, soţia rajahului din Avarapur, răspunse frumoasa tânără femeie. Iubesc şi eu vânătoarea de tigri, şi mă bucur că sosirea mea v-a scutit de o luptă ce putea deveni periculoasă cu această fiară feroce.

Nu era nimic nenatural. Evident, această tânără femeie, aproape o tânără fată, de o frumuseţe delicată şi de o minunată perfecţiune a formelor, se simţea instinctiv atrasă de tânărul şi frumosul străin. Cei care o însoţeau, din contră, îl vedeau cu ochi răi pe europeanul ce călca pământul sacru al ţării lor.

— Astfel, soţul domniei voastre vă lasă să vă expuneţi singură pericolelor? întrebă tânărul om pe un ton plin de reproş. El se preocupă atât de puţin de o soţie atât de vitează şi frumoasă?

Obrajii vânătorului se colorară făcând acest compliment, cu toate că, în tonul său, nu se simţea pic de linguşire.

— Soţul meu este bătrân şi bolnav, răspunse ea imediat. El nu mai poate participa la vânătoarea tigrilor. Cât despre mine, eu sunt protejată de escorta mea şi perfect în stare de a o scoate la

capăt cu fiarele sălbatice, după cum aţi putut vedea acum.

Străinul făcu un semn maşinal de aprobare. El părea deja să ştie la ce să se aştepte din partea hinduşilor şi cum stau lucrurile în India. Nu era rar, la ei, ca un prinţ bătrân, având deja, putem spune aşa, un picior în groapă, să se căsătorească cu o femeie tânără.

Escorta prinţesei nu auzi nici un cuvânt din această discuţie, dar ei priveau cu un aer ostil pe acest om, pe care îl considerau suspect.

Brusc auziră noi voci într-un limbaj ce nu era înţeles de hinduşi. Doi oameni, tineri şi bine înarmaţi, îşi făceau cu greutate o cărare prin hăţiş. Nu au fost deloc impresionaţi văzând tigrii sacrificaţi.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, căpitane, strigă unul din ei; dar bătrânul Andre are dreptate când spune că nu vă este frică nici de Diavol în persoană. Noi eram îngrijoraţi de moarte gândindu-ne la tine, Cornelius cu mine, fără să vorbesc de Klas, care, în ciuda picioarelor lungi, a rămas încurcat în tufişuri. Urla ca un câine ciobănesc, bravul băiat! Pretindea că tigrii deja v-au devorat.

— Ei bine! răspunse Morgan, căci tocmai el era cel ce voia să se distreze, şi, în mod excepţional, a abandonat nava aproape de ţărm şi a pătruns în junglă pentru o vânătoare de tigri. După cum vedeţi sunt încă în viaţă, şi nu am nimic. Duceţi aceşti doi tigri; dar numai pielea bestiilor.

— Ştiţi că există şi un al treilea culcat aici, în iarbă, observă Cornelius.

— Acela, este o tânără prinţesă, aici, care l-a ucis, în momentul în care eram într-o situaţie mai mult decât critică. Pielea îi revine de drept.

În acel timp, escorta prinţesei se hotărâră să se întoarcă şi urcară tigrul vânat pe unul dintre elefanţi.

Morgan îşi ridică de câteva ori pălăria cu pene pentru a o saluta pe frumoasa prinţesă, care îi răspunse cu priviri binevoitoare pline de simpatie.

Elefanţii se îndepărtară cu pasul lor lent, dar ferm, şi tânăra femeie întoarse de câteva ori capul spre străin, ca pentru a-şi întipări adânc în inimă imaginea viteazului vânător.

Morgan însuşi simţi ceva ciudat. Un inexplicabil presentiment îi spunea că relaţiile lor nu se vor rezuma doar la această întâlnire pasageră, că lui îi era destinat să o mai întâlnească, într-o circumstanţă importantă şi solemnă, pe această persoană

minunată, faţă de care s-a ataşat după prima privire.

În acest timp, cei trei tineri însoţitori ai lui Morgan, Cornelius, Iacob şi Klas – ultimul sfârşi prin a-i ajunge pe ceilalţi – se apucară să jupoaie cei doi tigri de pielea lor magnifică, în timp ce Morgan, reîncărcându-şi archebuza, era nu departe de a saluta cu tirul său infailibil prima fiară ce se arăta. Dar nu apăru nici o altă fiară mare. După moartea celor trei tigri şi sosirea elefanţilor, ei s-au retras în mod sigur în adâncul junglei.

Klas şi Iacob purtau triumfal pieile de tigru, pe calea de reîntoarcere pe coastă. Vasul negru era la ancoră într-un colţ ascuns. Era rândul Indiei de a fi vizitată de Morgan, care socotea că legăturile bune cu această parte a lumii atât de bogată în minuni îi vor aduce o pradă bogată.

Se reîntoarse încet înspre vasul negru, şi, încă odată, Morgan se surprinse privind în direcţia în care dispărură elefanţii prinţesei.

Prin urmare, viteazul căpitan avea mintea trează ce lucra mereu. Cu un fel de premoniţie ce era un dar al său, ştia că, pe această coastă a Indiei, se va derula o nouă aventură în care va fi amestecată tânăra prinţesă ce îi salvase viaţa în momente de grea cumpănă.

TIGER HUNTING WITH ELEPHANTS IN INDIA.

Moartea Rajahului

Câteva zile mai târziu, în colonia franceză de la Pondicherry, unde francezii făceau cu hinduşii un comerţ înfloritor, câţiva neguţători erau aşezaţi sub nişte palmieri umbroşi, în jurul unei mese unde li se serveau băuturi răcoritoare.

Acest boschet de palmieri făceau parte dintr-un han din port ţinut de un hindus cu faţa măslinie. Acolo, se întâlneau des coloniştii francezi şi neguţătorii de diverse naţionalităţi ce bârfeau sau tratau afaceri. Hanul era frecventat şi de marinari sau ofiţeri ale navelor, aflate mereu în număr mare în rada portului.

Nimic nu dădea de bănuit că, în această seară doi oameni, îmbrăcaţi ca nişte simpli marinari, şi care, după toate aparenţele, aparţineau vreunei nave comerciale ancorată în vecinătate, au venit să se aşeze nu departe de grupul comercianţilor, în partea plină de umbră.

Aceşti doi oameni erau tineri; iar unul arăta a fi destinat a ocupa un rang mai înalt decât indica haina lui de marinar. La prestanţa sa, la figura sa bărbătească şi nobilă, ghiceai că era unul dintre acei oameni ce au misiunea de a comanda altora, şi că, de pe buzele sale trufaşe, cad, în mod obişnuit, ordine incontestabile şi de neocolit.

Cei doi nou veniţi se aşezară liniştiţi într-un colţ şi comandară băuturi răcoritoare.

Ei nu aveau aerul de a se preocupa de ceea ce se întâmpla în jurul lor, dar un observator înţelept ar fi putut remarca totuşi că ei plecau urechea cu atenţie la conversaţiile vecinilor.

Am spus că ei se aşezaseră nu departe de un grup numeros de neguţători francezi, oameni bogaţi şi prosperi, stabiliţi în Pondicherry. Aceşti comercianţi făceau afaceri înfloritoare cu hinduşii, care nu se sfiau să cheltuiască sume importante pentru a procura unele produse europene. Ei cumpărau adesea încărcături întregi, pe care le revindeau în parte ei înşişi, iar altă parte prin intermediari ce le duceau în interiorul ţării. La acest negoţ, aveau câştiguri considerabile, şi puteau trăi ca nişte prinţi în locuinţele lor luxoase din Pondicherry.

— Ei bine! Cum vă merg afacerile? întrebă unul dintre ei. Aveţi nişte figuri îngrijorate! Cu toate acestea am cumpărat încărcăturile a două vase la preţuri bune, şi aceasta ne va aduce

un profit gras.

— Nici pe departe atât cât crezi, răspunse alt neguţător. Ştii ca şi mine că doar de puţin timp am primit permisiunea de a face comerţ în principatul Avarapur, comerţ interzis până acum; şi exact lucrul acesta voiam să-l facem vânzând acolo cea mai mare parte a încărcăturilor despre care vorbeai. Ei bine! Nu mai departe de ieri, unul dintre distribuitorii noştri indigeni a spus că totul este un haos. Bătrânul rajah ce guverna ţinutul este pe moarte, fără nici o speranţă de vindecare. Asta va aduce perturbări considerabile şi prelungite în comerţ; iată ce mă preocupă.

— Aiurea! Ce ne poate dăuna acest lucru? spuse altul. Putem oferi mărfurile noastre altor principate; şi asta nu ne va împiedica să realizăm câştiguri frumoase.

— Dar nu ca în Avarapur, suspină primul neguţător; aici puteam obţine nişte preţuri nesperate. Este într-adevăr mare păcat că rajahul acestui principat trage să moară. Ţara a fost atât de mult închisă comerţului european că, de la recenta autorizare, produsele noastre se vând uşor şi avantajos. Cine ştie dacă succesorul va fi la fel de binevoitor cu europenii. Să presupunem că acest lucru chiar se va întâmpla, va trece mult timp înainte de a face cu adevărat afaceri în principat. La moartea unui principe, indigenii se gândesc la cu totul altceva decât să ne cumpere mărfurile noastre. Vor avea loc sărbători funerare, lupte de animale, şi, dacă nu mă înşel, se prevede o atracţie mult mai mare încă. După câte am auzit, rajahul părăseşte o tânără soţie. Ori, noi cunoaştem galantul obicei al ţării prin care se cere ca tânăra văduvă să fie arsă de vie pe rugul soţului ei. Aceasta este marea ceremonie la care hinduşii ţin în mod special, oricât de atroce ar fi.

Aceste ultime cuvinte făcură pe cei doi marinari aşezaţi la o masă vecină cu neguţătorii, să tresară.

— Scuzaţi-mă, dacă întrerup conversaţia dumneavoastră, spuse politicos cel care se făcu remarcat prin nobleţea alurii sale. Am auzit ceea ce tocmai spuneaţi privitor la aceste obiceiuri feroce. Dar, după câte ştiu eu, francezii sunt guvernanţii ţărilor ce se întind în jurul lui Pondicherry, unde se află o garnizoană importantă. Ne putem gândi că guvernatorul tolerează o asemenea barbarie? Cu siguranţă el va împiedica o moarte atât de crudă a tinerei femei.

Negustorii se priviră clătinându-şi capetele. Pe urmă, răspunseră acestui om pe un ton condescendent, în care nu

văzură decât un simplu matelot, sau cel mult un pilot:

— Nu-i nici o speranţă, spuse unul dintre ei. Guvernatorul se fereşte cu grijă de a se amesteca în treburile interne ale principatului şi de a ofensa credinţele şi obiceiurile indigenilor. Aceasta ar însemna o îndepărtare a hinduşilor şi, în consecinţă, ar provoca ruina comerţului nostru.

Tânărul necunoscut avu un râs amar.

— Astfel, strigă el, fiindcă negustorii cred că negoţul lor va avea de suferit, vor lăsa liniştiţi să fie asasinată o nefericită femeie în modul cel mai barbar? Acesta, da, este un spirit mercantil! Şi, în cazul în care el domină, nu ne putem aştepta la mai mult!

— Ce vreţi să spuneţi, tinere? strigă unul dintre neguţători, pe care vorbele tânărului îl înfuriară. Nu ştii pe cine ai în faţa ta, matelot prost crescut? Noi suntem în fruntea comercianţilor coloniei, oameni bogaţi şi influenţi, şi doar din pură bunăvoinţă de care am dat dovadă am catadicsit să discutăm cu un simplu marinar ca tine. Am ţinut cont de ignoranţa voastră, fără de care nici nu am fi răspuns.

Ochii tânărului, plini de indignare şi mânie, aruncau flăcări. Negustorii chiar nu observară absolut nimic: ei îi întoarseră spatele acestor indivizi vulgari şi „prost crescuţi” cum îi denumiră.

Tânărul om, la rândul său, nu dorea să împingă lucrurile mai departe. El se ridică împreună cu însoţitorul său, plăti consumaţia şi părăsi hanul mergând la o plimbare prin port.

— Klas, spuse el cu vocea sa sonoră, mă gândeam la început să mergem la barcă să ajungem la corabia neagră şi să luăm câţiva oameni; dar, apoi, am reflectat şi am schimbat planul. Oamenii mei nu-mi vor fi utili cu nimic; dimpotrivă, numărul lor mă va jena şi ar putea atrage atenţia. Planul meu este gata. Iacob şi Cornelius, ce păzesc barca, se vor reîntoarce singuri la corabie; au ordinul de a alege un număr de piraţi şi de a traversa mlaştinile cu ei, dar se vor opri înainte de a ajunge în zone dens populate. Noi doi, Klas, ne vom porni la drum în etape scurte spre Avarapur. Ştiu unde se află capitala acestui principat; nu departe de aici, pe coasta sudică. Pentru a ne atinge scopul, nu trebuie să folosim o strategie de forţă; ar fi o nebunie. Acest principat poate dispune de multe mii de oameni şi de trupe experimentate. Este cazul să recurgem la trucuri, şi este exact ceea ce am hotărât să arunc în joc; căci am hotărât să veghez cu preţul vieţii mele asupra sorţii tinerei prinţese care mi-a salvat

recent viaţa în junglă. Chiar dacă nu m-aş simţi legat de sentimentele şi obligaţiile de recunoştinţă, voi încerca tot posibilul pentru a o smulge sorţii teribile ce o aşteaptă. Este o datorie umanitară ce trebuie să o îndeplinesc, iar eu nu mă voi sustrage de la ea.

Cititorul cred că nu a avut dificultăţi de a ghici că Morgan era, cel ce sub o deghizare de matelot, a venit la Pondicherry, acompaniat de Klas, în timp ce Iacob şi Cornelius aşteptau în vecinătate, cu un mic vas cu pânze.

Iacob şi Cornelius se încruntară când Morgan le comunică acest plan. Degeaba încercară să-l determine să revină asupra deciziilor sale.

— Luaţi-mă cu dumneavoastră cel puţin, căpitane, spuse Cornelius, deznădăjduit. Cunosc India de mult timp. Klas este, fără îndoială, un băiat curajos, plin de curaj şi binevoitor; dar, în cazul actual, are prea puţină experienţă; în timp ce, eu fiind cu dumneavoastră, vom trece toate obstacolele cu uşurinţă.

— Eşti un băiat cinstit şi abil, răspunse Morgan, şi nu mă îndoiesc de bravura ta cunoscută; dar am motivele mele particulare pentru a merge singur cu Klas. Voi aveţi deja, tu şi Iacob, un rol foarte important, care presupune o mare responsabilitate. Cum bunul meu Andre este încă suferind, trebuie, Cornelius, să preiei comanda detaşamentului. În fruntea acestui detaşament, vei traversa mlaştina; tu şi trupele, veţi fi susţinerea de care am nevoie la retragere în caz de necesitate. Acesta este un post de încredere şi înaltă responsabilitate, şi repet, pentru care Klas nu este dotat. Tu, şi Iacob după tine, voi veţi fi ghizii şi şefii acestei expediţii. Aceasta este voinţa mea.

Cornelius, pe jumătate consolat, nu îndrăzni să insiste pe lângă căpitan; dar gândindu-se că poate îl înfricoşează pe Klas îi şopti la ureche:

— Nu te duce la hinduşi. Totul acolo e mai periculos. Te aşteaptă lucruri stranii şi teribile. Tu eşti prea solid, prea mare. Când elefanţii dresaţi, pe care îi conduc cornacii indigeni, te vor vedea vor fi geloşi pe dimensiunile tale, şi vor descoperi un concurent nefericit; te vor apuca cu trompa şi te vor arunca în aer. Fii te rog rezonabil, Klas, şi spune-i căpitanului că regreţi că te-a avansat astfel, dar tu doreşti să fii modest. Eu îl voi însoţi fără probleme.

— Nu, lucrurile astea nu mi se potrivesc! răspunse Klas. Tu încerci să mă intimidezi. Voi merge cu căpitanul, când va trebui să se confrunte cu o întreagă trupă de elefanţi. Cu el, voi

traversa prin foc şi flăcări, mă duc până în iad. Ocupă-te de comanda oamenilor tăi, iar pentru restul, nu te îngrijora pentru mine.

Cornelius şi Iacob trebuiau să se întoarcă la vas cu mica lor barcă cu pânze, în timp ce Morgan, însoţit de fidelul Klas, se îndreptară spre interiorul uscatului.

Natural, trebuia să ia în considerare o călătorie în principatul Avarapur, închis până acum străinilor, costumaţi în marinari din Europa. Astfel Morgan, precaut, făcu rost de haine asemănătoare cu cele purtate de indigeni.

Lucrul acesta nu fusese deloc dificil. În cartierele din Pondicherry, neguţătorii de veşminte nu lipseau. Pe de altă parte, Morgan şi Klas aveau tenul închis de la soarele tropicelor şi nu contrastau cu tenul măsliniu al hinduşilor.

Adăugând la aceasta şi faptul că Morgan, care vorbea atâtea limbi, a ajuns repede să vorbească şi dialectul principal din India, derivat din vechea sanscrită, ce îi permitea, fără să rişte să fie descoperit, să treacă drept un indigen.

Problemele financiare nu erau pentru Morgan. El cumpără tot ce îi trebuia pentru el şi Klas să dea aparenţa exterioară a unor fachiri[4] rătăcitori. Cât despre vechile haine, vesta roşie de căpitan, sacoul lui Klas, săbii, spade şi patru pistoale, totul a fost ascuns în sacii încăpători, ce pseudo-fachirii îl purtau în spate.

Morgan se schimbă într-o haină lungă, largă şi deschisă, în formă de mantou; iar lui Klas îi dădu ceva de acelaşi fel, dar de altă culoare şi peticită. Căpitanul cu isteţime a decis că el era maestrul, iar Klas elevul său. Se gândea că înfruntând soarta vor putea, fără prea multă tevatură, să reuşească să realizeze ce şi-au propus. Klas primi ordinul strict de a nu scoate o vorbă, căci numai Morgan vorbea suficient de bine limba ţinutului, în timp ce Klas, lăsând deoparte câteva expresii din draga sa regiune olandeză, ar fi putut aduce grave prejudicii.

Se puseră în marş, şi, cum aceşti doi oameni erau neobosiţi, făcură o bună parte din drum în prima dimineaţă. Dar încă nu ieşiseră din teritoriile franceze. Curând, cu toate acestea, ei intrară în districtele guvernate de prinţii hinduşi, şi Morgan era convins că în puţine zile vor ajunge la capătul călătoriei lor.

Până în prezent, au traversat doar câmpii; dar acum erau într-o regiune împădurită, într-un fel de desiş sacru unde locuiau numai preoţi şi fachiri. Morgan era convins că unii dintre aceşti

[4] Fachiri – preoţi, magicieni, vraci din India.

cucernici devotaţi trebuiau să fie informaţi asupra evenimentelor din Avarapur. El avea intenţia de a-i întreba, pe cei care nu erau absorbiţi cu totul de meditaţii şi erau la curent cu ce se petrecea în lumea exterioară.

Spre seara primei zile de marş, cei doi călători ajunseră într-un luminiş. Acolo se stabilise un fachir, ce locuia în ruinele unui vechi templu. Klas nu avu un aer măgulitor când descoperi un lucru particular, că acesta purta o mantie de aceeaşi culoare şi croială ca a sa, şi care îl privea cu un ochi cercetător.

Fachirul se inclină, în schimb, înaintea lui Morgan, probabil fiindcă întâmplător acesta a ales un costum ce indica un rang superior.

Morgan îi răspunse la salut, în intenţia de a stabili relaţii amiabile cu hindusul.

— Ascultă, frate, îi spuse cu abilitate căpitanul de piraţi; noi mergem la Avarapur, în patria puternicului rajah, pentru a-l saluta şi pentru a-i face urări de viaţă lungă.

Fachirul se simţi flatat de această introducere, cu atât mai mult cu cât Morgan îl apelase cu un cuvânt ce însemna frate sau confrate. El se înclină din nou cu respect şi consideraţie, făcând în acelaşi timp semnul doliului.

— Distins prieten, răspunse el cu demnitate, veţi putea merge la Avarapur, dar nu veţi avea ocazia să faceţi urări de bine prinţului. Rajahul acestui principat, după cum au spus ieri pelerinii ce erau în trecere, după o scurtă dar gravă boală, a închis ochii pentru totdeauna!

Fachirul Klas

Morgan era deja pregătit pentru această noutate; dar, aflând că evenimentul a avut loc acum două sau trei zile, a avut impresia că a ajuns prea târziu. În acelaşi timp el nu ignora faptul că după moartea unui prinţ se celebrează numeroase ceremonii înainte de arderea corpului său pe rug. Dar nu ştia cât timp vor dura.

Pe de altă parte, nu trebuia să arate prea grăbit, căci fachirii trebuie să facă totul cu lentoare şi cu demnitate, mai ales când se ştiu observaţi de ceilalţi. Morgan nu a putut să se abţină să nu fie îngrijorat. Va sosi la timp pentru a salva viaţa nenorocoasei prinţese?

Fachirul se întoarse spre Klas, care purta ca şi el veşminte sordide, şi pe care, natural, îl considera un ucenic al marelui maestru ce era în faţa ochilor săi, Morgan. El se apropie lent de tânărul său coleg, cu intenţia de a-l îmbrăţişa. A fost, cel puţin, gândul lui Klas, ce vedea fără nici o plăcere această îmbrăţişare fraternă.

— Să fiu îmbrăţişat de acest individ murdar! gândi el. Nu are nimic atractiv. În mod sigur el vrea să devină familiar. Eu îl găsesc deja prea aproape şi la zece paşi! Dar ce să fac? Sunt obligat să joc rolul meu până la capăt.

Hindusul făcu nişte gesturi pe care Klas nu le putea înţelege. Era, se pare, un salut între egali. Apoi fachirul îşi aduse torsul în faţă, şi Klas nu a avut timp să intuiască scopul său, că fachirul cel murdar a scuipat pe faţa lui.

Bravul pirat îşi ieşi din fire. Primul său gând a fost de a răspunde cu o bătaie proporţională cu insolenţa şi forţa sa, ceea ce îl va costa pe fachir vreo doi dinţi din faţă, cel puţin. Din fericire, Morgan ghici ce se petrecea în sufletul tânărului său tovarăş, şi îi şopti rapid la ureche:

— Acesta este un salut cordial, aşa că, răspunde-i la fel.

Klas ascultă, şi în acest fel hindusul ajunse în culmea fericirii. Cu toate acestea, profesia de fachir îşi pierdu pentru Klas mult din farmec, cu atât mai mult cu cât el era la debut, şi se întreba dacă nu mai avea de îndurat şi alte pedepse de acelaşi fel. De asemenea a fost foarte contrariat când fachirul îi invită pe cei doi presupuşi confraţi să petreacă noaptea alături de el în vechiul templu. Morgan acceptă oferta, căci era în plin ţinut indigen, şi

era o gravă încălcare a legilor şi obiceiurilor hinduse să călătoreşti în timpul nopţii.

Klas era foarte indispus când intră, în urma fachirului şi a căpitanului, în interiorul templului. El a auzit spunându-se că aceşti pocăiţi sau fraţi cerşetori au impuse tot felul de umilinţe personale, şi se gândea că, dacă era adevărat, trebuia şi el, fără îndoială, să procedeze la fel.

Fachirul, continua să îl trateze pe Morgan cu un mare respect, iar pe Klas cu o strictă egalitate. Gândind că oaspeţii săi aveau nevoie de odihnă, el oferi drept culcuş lui Morgan, în consideraţie faţă de rangul său superior, un mănunchi de ierburi de mare, moi, acoperite cu o piele de bivol, apoi, îl conduse pe Klas într-o sală mare ce avea la fel, paturi, dar fără cel mai mic lucru ce putea fi considerat confort.

Erau pe pământ piei de bivol, dar, când Klas ridică una pentru a vedea lenjeria ce este dedesubt, văzu cu indignare un morman de pietre ascuţite.

Morgan îi spuse deja fachirului că tânărul său tovarăş nu va scoate o vorbă, în urma unui jurământ de tăcere făcut în faţa zeiţei Durga. Hindusul nu consideră nimic surprinzător acest lucru, dimpotrivă îl consideră perfect normal, iar din moment ce el foloseşte un pat căptuşit cu pietre, toţi cei din casta sa care îi calcă pragul se vor bucura de un pat similar.

— Ţară absurdă! murmură Klas. Dacă mă voi întinde pe acest pat, mâine voi avea tot corpul ţeapăn şi plin de crampe musculare. Dacă nu o voi face, va fi urât din partea mea şi ar putea avea consecinţe dezagreabile asupra căpitanului. Asta nu o pot ocoli; e bine să trec peste astea. În plus, fiindcă sunt în pielea unui fachir, ar fi bine ca eu să-mi joc rolul cât mai bine. Mi-e totuna, dar aş vrea să-l văd pe Cornelius sau Iacob în locul meu.

Fachirul stinse lampa ce a luminat până acum, astfel încât, în interiorul templului în ruine, nu pătrundea decât o slabă lumină a unei raze de lună.

Klas se întinse suspinând în culcuşul său de martir şi constată că era o veritabilă tortură de a petrece noaptea, sub un înşelător pretext de a te odihni! O odihnă bizară! Dar la ce bun să te plângi? Ai intrat într-o frăţie de penitenţi? Deci eşti obligat să-i imiţi întru totul pe acei fraţi murdari, care se întind pe pietre ascuţite ca pe o excelentă saltea?

Dacă dormi, nu trebuie să gândeşti. Klas lansă priviri oblice şi geloase camaradului său, care se pare se simţea confortabil, în

timp ce bietul pirat se simţea deja cu toate oasele rupte. După ceva timp nu mai reuşi să reziste; el simţea că trupul său este doar o reţea de răni şi umflături de toate culorile. Cu grijă, să nu-l trezească pe fachir, se lăsă să alunece la baza mormanului de pietre, şi trăgând după el pielea de bivol, se întinse direct pe sol, care îi păru un pat pufos, comparat cu pietrele dure şi tăioase.

Fachirul nu se mişcă, deşi Klas nu a reuşit să se îndepărteze de culcuşul dur fără nici un zgomot. Cum o nouă rază de lună pătrunse printr-o crăpătură în zidurile dărăpănate ale templului îi permise lui Klas să-l examineze mai de aproape pe fachir. Klas, care nu auzea nici măcar o uşoară respiraţie a confratelui său, recunoscu că nu mai era nimeni pe grămada de pietre ce şi-o rezervase.

— Ah! Trădător vulgar! mârâi Klas, cu furie. Tipul a fost foarte atent să rămână întins pe grămada asta de cremene; prefăcându-se evlavios. Eu văd acolo o tigvă şi nişte cârpe vechi. Şmecherul, abia întins, a fugit în altă parte, unde doarme liniştit. Toţi fachirii sunt nişte trădători şi impostori. Păcat că trebuie să-mi joc rolul până la sfârşit. Dacă aş putea redeveni pirat, să-l prind pe acest individ şi să-i învineţesc dosul, să considere că a petrecut două săptămâni în patul său plin de pietre.

În ciuda supărării sale, Klas a fost destul de viclean pentru a se muta în zori în patul său de pietre. Şi bine a făcut, căci fachirul nu întârzie să se reîntoarcă în patul său şi să se răsfeţe de confortabilul său pat, cu atâta satisfacţie aparentă, ca un canonic gras în aşternuturile sale. Dar Klas, de acum înainte a pierdut toată stima pentru fachiri, şi îi va considera doar nişte impostori josnici.

Morgan se trezi şi el în zori şi împreună cu Klas se pregăti de plecare. Gazda lor linguşitor şi perfid, îi invită pe cei doi amici la un mic dejun cu un aspect atât de respingător că Klas îşi pierdu apetitul – senzaţie pe care nu a avut-o niciodată.

Morgan scăpă de obligaţia de a gusta această masă, ce consta, după toate aparenţele, din lăcuste prăjite, sau alte bunătăţi similare, explicând că el şi confraţii săi au făcut promisiuni solemne de a prânzi o săptămână întreagă la fel, în onoarea unei oarecare zeiţe, pe care o şi numi. Acest lucru îl împiedică pe fachir să insiste, şi acceptă refuzul confraţilor ce renunţau la ospitalitatea sa.

Cei doi pseudo-fachiri se regăsiră curând în mijlocul pădurii. Acolo, nevăzând suflet viu şi ne temându-se de vreun intrus, Klas deşertă tot ce purta bila sa de ceva vreme, şi într-un discurs

energic şi pitoresc îşi manifestă ranchiuna contra fachirilor, ce îi viza pe toţi, dar mai ales pe cel de la vechiul templu, ce făcea parte din tagma celor mai neruşinate canalii care existau sub cupola cerească.

— Te-ai comportat curajos, Klas, îi spuse Morgan, care aprecia curajul ce se manifesta sub orice formă. Evident, trebuie să ne aşteptăm la unele inconveniente; dar acest lucru nu contează dacă avem în vedere rezultatul final. Probabil vom avea multe altele, mai grave şi mai periculoase, înaintea sfârşitului aventurii noastre. Dar tu mi-ai promis că mă urmezi până la capăt în orice situaţie, nu-i aşa, prietene Klas?

— Categoric, răspunse fidelul său camarad. Sunt gata pentru orice provocare, chiar şi cele mai extreme. Înainte! Şi vei vedea că nu te vei ruşina din cauza mea!

Atâta timp cât erau sub copaci, unde scăpau oricăror observaţii, accelerară marşul lor şi aproape că fugeau. Dar încetineau paşii şi înaintau cu un aer pios şi grav, când treceau prin localităţi, unde locuitorii, superstiţioşi, le aduceau tot felul de provizii. Acest lucru îl împăcă pe Klas cu profesia sa temporară de fachir. Îi plăcea de asemenea să urmărească cu priviri încântate pe tinerele fete, frumoasele brunete, ce purtau cu graţie pe umerii lor de bronz mari vase de cupru, pline cu apă, asemănătoare, în aspectul lor mândru şi puritatea conturului, cu caneforele sculptorilor antici.

Morgan privea cu nerăbdare spre nord, mai ales la sfârşitul zilei a doua. În sfârşit, viteazul căpitan văzu că apar la orizont vagi cupole şi imense turnuri. Acesta era Avarapur, capitala principatului cu acelaşi nume. Aici era locul unde prinţul murise, tot aici trebuia să se decidă soarta nenorocoasei prinţese Saida.

Apropiindu-se de oraş, cei doi penitenţi auziră din ce în ce mai distinct zgomotele ce anunţau ceremoniile de doliu. Ţimbalele nu încetau să rezoneze. Erau preoţii ce loveau ţimbalele şi gravele tobe hinduse, – muzică lugubră în onoarea prinţului defunct. Din toate părţile, nu se vedeau decât indigeni ce intrau în oraş în şiruri neîntrerupte. Soseau pe jos sau călare, în care trase de boi şi pe enormi elefanţi. Curiozitatea atrăgea toată această lume, ce dorea să asiste la serbările şi procesiunile ce au întotdeauna loc cu ocazia morţii unui principe.

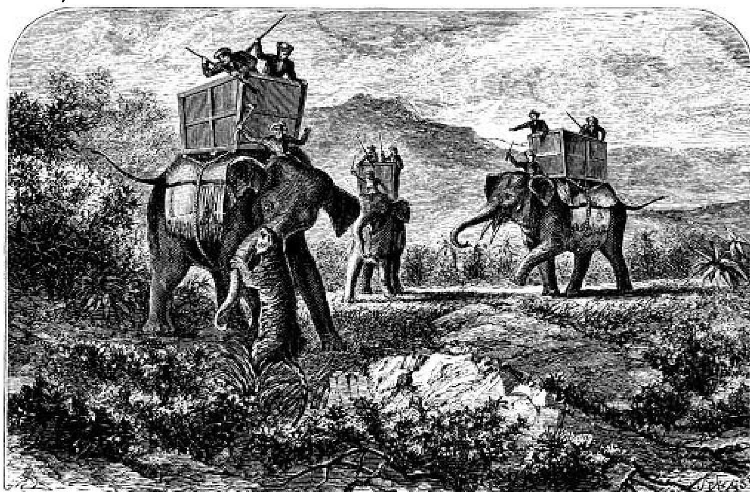
Această privelişte linişti un pic pe Morgan. El îşi spuse că toate ceremoniile întârziau data incinerării prinţilor, şi astfel va avea timp să conceapă un plan de salvare a nefericitei sale soţii. Klas vedea cu ochi răi elefanţii. El se referea la cei doi amici, Iacob şi

Cornelius, ce au încercat să-i umple capul cu prostiile lor. Când trecea un elefant, Klas îl ocolea, îşi imagina că monstrul îl va elimina imediat cu trompa lui.

La căderea nopţii, cei doi tovarăşi trecură de poarta principală şi intrară în interiorul oraşului. Toate hanurile erau pline, dar au găsit totuşi un loc pentru fachiri, mai ales pentru Morgan, ce aparţinea chipurile, unei clase superioare de penitenţi. Căpitanul obţinu pentru el şi însoţitorul său o cameră micuţă, cu atât mai uşor cu cât aceste două pioase personaje părură bine căptuşite cu arginţi.

Ei se găseau deci, în acest oraş străin, printre miile de hinduşi care i-ar fi făcut bucăţi dacă îi recunoşteau ca europeni. Avarapur era un oraş sfânt, şi, chiar dacă francezii aveau voie să facă comerţ de ceva timp, nici un European nu a îndrăznit să pătrundă în oraş, temeritatea aceasta, o plătea oricine, cu viaţa. Morgan, profitând de cunoştinţele sale de dialecte hinduse, şi fiind foarte scump la vorbă, se puse imediat la curent cu ce se întâmplase. Gazda sa din templul ruinat, care îi arătase mult respect, deja îl informase despre desfăşurarea obişnuită a serbărilor funerare celebrate cu ocazia morţii rajahului.

Câteva din ceremonii erau deja făcute; mai erau câteva mari procesiuni şi luptele dintre animale. Nu erau decât două zile până la ultimul act, cel mai crud, al acestei ceremonii. Au construit efectiv un imens rug, pe care corpul rajahului mort va fi transformat în cenuşă; iar, alături, tânăra sa văduvă, graţioasa şi buna Saida, va fi arsă de vie.

O acţiune riscantă

În această afluenţă de aproape toată populaţia principatului Avarapur, desigur că oamenii se preocupau prea puţin unii de alţii. Fiecare se gândea numai la ceremonie, numai la procesiuni, numai la lupta animalelor, fără să studieze figura sau acţiunile vecinilor săi. Aceasta făcea bine afacerii lui Morgan, a cărui hotărâre nu slăbise. Trebuia întâi, cu orice preţ, să pătrundă cu Klas în palat. Acolo, va folosi prima ocazie un pic favorabilă ce hazardul îi va oferi, să o descopere pe nefericita prinţesă, destinată unei morţi atât de oribile.

Morgan înţelesese prea bine că orice tentativă violentă era inutilă. În ciuda forţei şi bravurii de leu, ce putea face el în cazul unei lupte adevărate, ajutat doar de Klas? Mii şi mii de luptători hinduşi ar fi sărit pe ei şi i-ar fi făcut bucăţi. El, din timp în timp arunca câte o ocheadă spre est, spre liziera pădurii mlăştinoase unde, în mod sigur se găsea Cornelius şi Iacob, împreună cu o vitează echipă de piraţi aleşi, aşteptând cu nerăbdare semnalul său pentru a interveni. Dar, între acel punct, liziera pădurii şi oraş, rămânea o mare întindere plană expusă, de traversat. Piraţii nu puteau străbate acest spaţiu deschis fără să fie remarcaţi. Oricât de nerăbdători ar fi fost, ei trebuiau să rămână la adăpostul copacilor. Apariţia vreunuia dintre ei ar fi trezit în mod dezastruos toată populaţia înarmată din Avarapur.

Devreme, în dimineaţa următoare, Morgan şi Klas au luat sacii, în care erau ascunse armele lor. Ei părăsiră hanul fără ca nimeni să se îngrijoreze. Nimic mai natural decât să vezi fachirii ducându-se la ceremoniile funebre cu saci în care puneau pomenile ce sperau să le primească.

Tunetele enormelor ţimbale chemau mulţimea spre porţile arenei unde se desfăşurau luptele fiarelor sălbatice. Dar Morgan şi Klas nu se simţeau atraşi în aceea parte. Nu pe acolo trecea drumul ce îi conducea la scopul lor; ei se întoarseră la locul unde cupolele palatului rajahului străluceau în razele soarelui. În una din curţile acestui edificiu, de o arhitectură minunată şi grandioasă, deja era, fără îndoială, rugul fatal.

Morgan îşi dădu seama cu satisfacţie că palatul nu era în centrul oraşului, cum a crezut, dar era în extremitatea estică, la marginile sale. În spate, începe imediat câmpia, spaţiu vast cultivat ce se întinde până la marea pădure mlăştinoasă.

Prima problemă de rezolvat era de a pătrunde în palat, ceea

ce nu era deloc uşor. Acest antic edificiu era complet înconjurat de ziduri, iar pe sus, după cum vedeau Morgan şi Klas, în spatele crenelurilor, patrulau războinici înarmaţi.

Orice tentativă de a escalada aceste ziduri înalte ar fi fost descoperită şi anihilată pe loc. În jurul palatului propriu zis, se întindea un parc, plantat cu diferite feluri de arbori forestieri, esenţe specifice regiunilor tropicale, dar oarecum neglijată în prezent, ceea ce le făceau şi mai delicioase acum. Morgan spera un pic că, printre numeroasele porţi de diferite mărimi şi destinate diferitelor uzanţe cei ce puteau pătrunde în incinta acestui palat princiar, care nu erau supuşi unui control permanent, prin care se putea intra. Ei începuseră, deci, să facă un tur amănunţit al palatului.

Aceasta a fost o cauză pierdută. Cea mai mare parte a porţilor palatului erau ferecate solid; şi, cum erau din fier, nu exista şansa de a fi forţate pe loc fără a atrage atenţia gărzilor.

Câteva erau deschise, prin care preoţii ieşeau şi intrau pentru funeraliile rajahului; dar fiecare dintre porţi erau straşnic păzite de soldaţii hinduşi înarmaţi ce aveau consemnul strict să nu permită trecerea vreunui străin. Cei doi pseudo fachiri doreau să se convingă, totuşi. Când se apropiară de una dintre aceste porţi deschise, câţiva soldaţi dovediră, este drept, un adevărat respect pentru caracterul lor religios şi se înclinară chiar şi cu deferenţă în faţa înaltei şi mândrei figuri a lui Morgan. Dar, imediat ce acesta îşi exprimă dorinţa de a intra în interior, un zid de suliţe apăru în faţa lui şi a lui Klas. Era un avertisment mut, dar grăitor, că accesul în palat era interzis. Era clar că nu putea trece nimeni, şi era o nebunie să încerci să calci consemnul.

— Nu vom reuşi să pătrundem în felul acesta, concluzionă Morgan, după ce a fost refuzat la trei porţi. Este imposibil să pătrunzi cu forţa, zidurile sunt atât de înalte că, în ciuda agilităţii noastre, nu putem urca decât noaptea. Dacă norocul nu ne ajută printr-un mijloc anume, eu nu văd ce putem face pentru nenorocita prinţesă. Nu contează! Nu voi renunţa înainte să ştiu că reuşita încercării este o acţiune supraomenească. Vino, Klas; parcul acesta este aproape abandonat; tufişurile acestea ne pot ascunde. Dacă vom căuta bine, vom descoperi metoda de a ne atinge scopul.

Klas îl urmă pe căpitan ca un câine credincios. Pericolul nu conta, atâta timp cât i se permitea să fie alături de maestrul său, pentru care îşi varsă cu bucurie şi ultima picătură de sânge.

Cei doi penitenţi reuşiră să parcurgă parcul, plin de mici

capele în care nişele erau pline de statui ale diverselor divinităţi, fără să provoace nici o reacţie de uimire. Se credea că îşi fac rugăciunile rituale.

Este inutil să spunem că nici Morgan nici Klas nu aveau intenţia să se roage în faţa acestor idoli. De când erau la adăpostul privirilor, ei se ascunseră în desişurile ce se aflau la poalele zidurilor înalte. Ei aveau acolo un excelent adăpost; dar ei căutau altceva.

Morgan nu pierdea din ochi zidul de împrejmuire, dar nu vedea nici un loc unde putea să-şi pună planul în aplicare. Din toate părţile, nu vedea decât imense pietre, astfel aşezate şi şlefuite uniform că nu ofereau nici o posibilitate de căţărare.

Această situaţie nu se putea prelungi prea mult. Fără îndoială, dacă rămâneau în acest parc, reduşi la resursele proprii, nu erau muritori de foame, fiindcă aveau în saci provizii pentru mai multe zile.

Dar totul ar fi degeaba, în cazul în care nu vor găsi un mijloc de a pătrunde în palat. Era deja amiază. A doua zi, la apus, marele foc se va aprinde. Până atunci, câte lucruri mai sunt de făcut! Şi ei nu sunt la locul potrivit, ci departe de el!

Orele se scurg. Cei doi oameni, sub acoperişul copacilor, au făcut aproape turul acestui imens edificiu. Se apropiau de locul unde zidurile atingeau înălţimea maximă. Acesta a fost locul cel mai împădurit.

Morgan văzu deodată în faţa lui o cărare printre arbori, unde se ridica una dintre micile capele despre care pomenirăm. Aruncă o privire, şi, mulţumită cunoştinţelor sale cu privire la mitologia hindusă, recunoscu imaginea zeiţei ce stăpânea apele. Hinduşii de altădată onorau în acest loc, acest element, şi, în spatele chioşcului, exista un bazin, care în mod sigur fusese plin cu apă odată. Dar apa a dispărut; şi bazinul, odată umbrit de florile de lotus, era acum invadat de plante agăţătoare, de papură şi stuf, semn că fondul încă conservă o oarecare umiditate.

— Nu putem face nimic, căpitane, spuse Klas cu disperare. Am înconjurat zidurile, fără să descoperim nimic util. Vedeţi, uite, la doi paşi de noi, marea poartă de fier de unde am plecat noi. Trebuie să renunţăm de a intra aici şi să o abandonăm pe nefericita prinţesă tristei sale sorţi.

Morgan părea la fel de a fi pe punctul de a pierde orice speranţă. Tânărul căpitan contempla cu un aer sumbru înălţimea zidurilor, în timp ce apusul soarelui îmbrăţişa cu reflexele sale

roşii, simbolul incendiului care va devora curând corpul rajahului şi a tinerei sale văduve.

La ce putea sluji forţa şi energia omului în faţa atâtor obstacole insurmontabile? Morgan avea de gând să se întoarcă, cu regretul arzător că abandonează ca irealizabil o acţiune generoasă, când privirea sa se opri din nou asupra bazinului secat şi invadat de papură. Acest bazin de piatră a atras în mod misterios atenţia sa, în ciuda voinţei sale.

— Vino încoace, Klas! strigă subit. Dă-mi o mână de ajutor! Mi-a venit o idee!

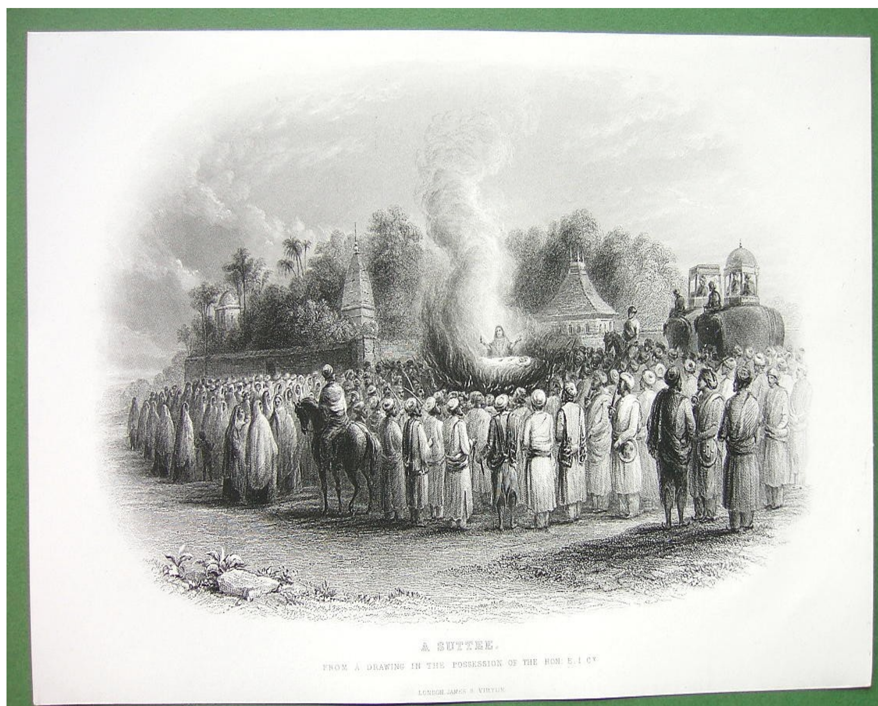
Şi, înainte ca Klas să-şi dea seama de sensul acordat acestor cuvinte de către şeful său, Morgan sări în bazin, unde jumătate din înălţimea sa se afundă în verdeaţă.

Klas văzu cu uimire pe Morgan cum rupe viguros trestia şi florile de lângă zidăria bazinului ce dădea spre castel. Maşinal, se apucă să facă la fel, fără să ştie unde voia Morgan să ajungă. Dar nu realiză decât o mică parte din treaba ce îi revenea, convins că căpitanul este în pragul unei descoperiri importante. El curăţă deci, marginea peretelui interior de ierburile ce îl acopereau.

Brusc, Klas scoase un mic ţipăt de surpriză. În lumina amurgului, el văzu distinct, la baza zidăriei, pe fundul bazinului, o deschizătură rotundă mare pe unde putea trece uşor un om.

— Căpitane, ce este aceasta? întrebă Klas, complet uluit.

— Este gura unui mic canal, răspunse Morgan. Când am văzut acest bazin, m-am gândit că apa ce umplea bazinul altădată nu putea veni din parc, ci doar de la palat; căci era apă sfântă, consacrată zeiţei. Această apă provine în mod sigur dintr-un rezervor din interiorul palatului, binecuvântat de preoţi înainte de a fi trimisă aici prin această canalizare. Am mai văzut astfel de instalaţii. Deci, Klas îndrăzneşte! La muncă! Să curăţăm repede şi complet această deschizătură. Eu voi intra, şi tu mă vei urma când te voi chema. Iar dacă avem noroc, noi vom reuşi să pătrundem în palat.

Postură critică

Morgan şi Klas folosind atât mâinile cât şi picioarele, în curând curăţiră totul, iar gaura a fost complet curăţată de ierburi şi resturi de orice fel ce blocau intrarea. Pasajul deveni liber, Morgan se aplecă şi aruncă o privire.

— Vedeţi ceva, căpitane? întrebă Klas.

— Nu, eu nu văd nimic, răspunse Morgan. Este întuneric înăuntru ca într-un cuptor, şi asta nu e surprinzător: canalul este lung, traversând prin acest zid gros. Dar mă gândesc, noi avem câteva lumânări; odată ajunşi în canal le putem aprinde fără teamă de a fi văzuţi. Dar, unde ne va conduce? Indiferent ce se va întâmpla, noi vom continua aventura până la sfârşit, periculoasă sau nu.

Morgan aruncă o ultimă privire în jur, pentru a fi sigur că nimeni nu îl observă. Dar frunzişul, foarte dens din jurul lor, era o garanţie împotriva indiscreţilor. Klas apucă, în acest timp, să

scoată dintr-un sac două lumânări mari pe care le aprinse repede la intrarea în deschizătură. Morgan luă una şi porni fără ezitare în culoarul strâmt, trăgând după el sacul de sfoara ce îl închidea.

Klas urmă chemarea şefului său, remorcând la fel sacul său. Curând cei doi oameni se aflară angajaţi în îngusta conductă de apă care, din palat, alimenta cu apă sfântă bazinul exterior. Morgan avea grijă ca lumânarea lui să nu se stingă, dar nu avea mare lucru de văzut. În jurul lor un perete solid din pietre, o jumătate de boltă, formau o conductă îngustă în care puteai înainta în patru labe, fără să te întorci.

— Cum procedăm când ne vom întoarce? întrebă îngrijorat Klas. Căci, la urma urmei, ce vom face, dacă vom fi opriţi, dacă nu vom putea merge mai departe?

În câteva locuri, pietrele mari se mişcară, gata de a se desprinde. Dacă, din nenorocire, un astfel de bloc ar cădea în urma lor, retragerea le era imposibilă; nu se puteau întoarce, nici târându-se înapoi!

Să adăugăm că acest canal nu era drept; făcea curbe şi părea că nu se termină.

— În sfârşit, iată capătul! murmură brusc Morgan. Canalul se termină cu o boltă mare. O văd distinct. Poate că, de aici, vom putea merge mai departe.

Klas scoase un suspin de uşurare. El se crezu deja zidit; dar, brusc auzi vocea lui Morgan, de data aceasta imperioasă şi nerăbdătoare.

— Klas, strigă el fără să se mişte deloc, scoate din sacul meu, cum poţi, dar foarte repede, sabia mea de abordaj. Întinde-mi arma repede! Am în faţă inamici ce ne ameninţă cu o moarte instantanee.

Klas dorea să afle ce se întâmplă, dar tonul lui Morgan nu admitea nici observaţii, nici întârzieri. Klas luă în grabă sacul pentru a scoate arma. În acelaşi moment, auzi un zgomot ce îi îngheţă sângele în vine. Era un şuierat strident şi prelungit.

Când Klas, după un violent efort, ajunse să deschidă sacul, să ia sabia ca să o dea lui Morgan, se uită peste umărul acestuia şi avu un frison. Sub aceea boltă, întrezări redutabilii adversari ce stăteau în faţa lui Morgan. Flacăra lumânării îi orbi, după ce au fost treziţi din toropeală, şi păreau să ezite a ataca.

Klas cu greu îşi reţinu un strigăt de groază. Se găseau cam şase, pe puţin, şerpi mari, şase cobre de India, a căror muşcătură provoacă moartea instantaneu. Cu gâturile umflate, se pregăteau să se năpustească asupra lui Morgan.

Probabil că aceste animale veninoase îşi caută hrana în parc şi apoi se retrag sub bolta obscură a canalului, ce le oferă un ascunziş cum le place lor, şi unde au hotărât, într-un fel, să rămână.

— Repede, sabia, Klas! spuse Morgan cu o voce surdă şi precipitată. Unul dintre şerpi se aruncă spre mine!

Klas ştia că o secundă de ezitare sau întârziere putea fi fatală. El făcu un efort supraomenesc, îşi riscă pielea, îşi trecu braţul între umărul lui Morgan şi pietrele zidului, punând astfel greaua sabie de abordaj în mâna dreaptă a căpitanului său.

Era momentul respectiv. Morgan, ce ieşise pe jumătate din canal sub boltă, avea liber în mişcări braţul drept. Un nou şuierat ascuţit se auzi, şi o cobră se lansă în atac încercând să muşte umărul lui Morgan.

Dar, în acelaşi moment, sabia de abordaj se abătu cu o precizie admirabilă, şi Klas, care privea cu spaimă peste umărul şefului, văzu rostogolindu-se capul reptilei.

Dar pericolul nu era îndepărtat decât pe moment. Alţi şerpi, iritaţi, se lansară împotriva inamicului, care trebuia să devină prada lor. Din fericire pentru Morgan, atacul lor nu a fost simultan, şi el avu timp să-i elimine pe rând.

A rămas o ultimă cobră, cea mai mare şi mai periculoasă. Se vedea licărind ochii mici, verzi şi răi ai reptilei, era neîncrezătoare, fiind martoră de cinci ori a efectului fatal produs de arma albă. Ca măsură de precauţie ce a însemnat şi salvarea sa, Morgan îşi înfăşură mâna stângă cu pulpana veşmântului său, răsucit de mai multe ori.

Deodată, şarpele se aruncă, înainte ca Morgan să poată lovi. Klas ţipă văzând reptila agăţată de mâna stângă a căpitanului. Dar lama sabiei alunecă scurt; cobra scoase un şuierat strident de durere, şi căzu la pământ tăiată în două.

— Căpitane, suspină Klas, îngrijorat de moarte, nu sunteţi muşcat?

— Nu, răspunse Morgan arătându-şi mâna, înfăşurată cu grijă; colţii reptilei au străpuns doar stofa, fără să mă atingă.

— Domnul fie lăudat! spuse Klas, a cărui frunte lucea de transpiraţie. Am crezut că totul era pierdut, că veţi muri din cauza muşcăturii şarpelui! Viaţa nu ar mai avea nici o valoare pentru mine. Dar fiţi atent, căpitane! Ar mai putea fi vreuna din aceste bestii în viaţă sub această boltă. Este cuibul unei întregi familii. Morgan plimbă lumânarea în toate părţile, luminând toate colţişoarele, fără să descopere urmele altor cobre. Nu văzu decât

corpurile celor şase şerpi ucişi, care încă mai fremătau.

Cei doi oameni avansară sub boltă, unde Klas se grăbi să se odihnească la picioarele cadavrelor ophidienilor. Dar Morgan luă, ca trofeu al victoriei sale, capetele celor şase cobre şi le puse în sac, pentru a le duce, dacă era posibil, pe corabia neagră.

Viteazul căpitan, dacă ne gândim bine, nu se culcă pe lauri. Nu avea timp de pierdut; trebuia cât de repede să se asigure că există o ieşire, şi unde ducea aceasta; trebuia să iasă cât mai repede din această lume subterană.

Nu sesiză, la prima vedere, nici o ieşire. Bolta părea închisă din toate părţile. Morgan nu s-a mirat mai tare ca de obicei, dar, păstrându-şi calmul obişnuit, căută trapa ce trebuia să existe sub această boltă, scotocind peste tot, cu lumânarea în mână.

— Ah! Uite o piatră care se aşază liber peste o trapă, spuse el brusc. Trebuie să o ridicăm. Pe aici, putem continua.

Klas făcu o figură tristă contemplând placa de piatră. După părerea lui, era imposibil de deplasat; era prea mare, prea grea; numai un uriaş singur părea capabil să o mişte.

Dar Morgan era tocmai uriaşul capabil de acest tur de forţă. El avea puterea unui colos, şi Klas vigoarea unui urs. Acesta era tabloul neobişnuit a doi oameni muşchiuloşi, aplecaţi sub bolta joasă împingând cu umărul o piatră mare ce servea drept încuietoare.

La început părea imposibil, într-adevăr, să mişti acest bloc enorm. În efortul teribil pe care îl depuneau, sângele urcă spre figura lui Morgan, care deveni aproape neagră, şi Klas crezu că aude cum crapă osul umărului lui Morgan. El îşi reuni eforturile disperate cu cele ale lui Morgan, şi în sfârşit cubul cedă şi se deplasă.

Ne putem întreba acum dacă piatra, odată ridicată, va rămâne aşa la trecerea celor doi oameni; dar se dovedi că piatra se rotea în jurul unui ax, şi aceasta îl umplu pe Morgan de bucurie. Evident, dispozitivul a fost adaptat pentru a putea închide sau deschide trapa, la nevoie. Altfel, greutatea acestei dale era aşa de mare că nici o forţă umană nu o putea manevra.

Cum, la origine, această boltă era plină cu apă, era imposibil să pătrunzi din exterior pe aici.

Niciodată, nimănui din palat, nu-i va veni ideea că acest orificiu va servi, într-o zi, unui străin să se introducă în palat.

În momentul în care piatra a fost ridicată, Morgan stinse lumânarea sa. Klas nu a avut timp decât să arunce o privire fugară asupra locului care ar conduce deasupra bolţii; dar a fost

suficient o secundă pentru a remarca ceva straniu, ceea ce îl făcu să rămână înmărmurit.

Pe rugul rajahului

Morgan a făcut bine că a stins imediat lumânarea. Dintr-o aruncătură de ochi rapidă, a recunoscut că se găsea într-o cameră consacrată evident ritualelor religioase. Ea avea, în efect, aspectul unui sanctuar; se puteau întrezări statuile unor divinităţi misterioase.

Aici era, fără îndoială, locul unde preoţii venerau zeiţele apelor; de aici au trimis în anumite perioade ale anului, spre bazinul exterior, agheasmă, pentru ca poporul să se poată purifica.

Sanctuarul era acum gol şi părea abandonat. Morgan nu avea nici un motiv să nu stingă lumânarea; se vedea de afară, aşa slab cum era, căci era o mare aglomeraţie în apropiere.

Se auzea distinct rezonanţa ţimbalelor şi de asemenea, voci, ca cele ale preoţilor ce erau afară, dar aproape.

Morgan închise, cu ajutorul lui Klas, placa de piatră, ceea ce era mult mai uşor decât ai crede. Era dificil de manevrat numai de dedesubt.

Cei doi tovarăşi se găseau în sfârşit în palat, şi aceasta era o mare realizare. Dar cum va ajunge Morgan să o descopere pe prinţesă? Problema rămânea să se rezolve. Văduva destinată sacrificiului era în mod sigur foarte bine păzită, şi cu greu ai putea presupune că va putea scăpa, chiar ajutată, printr-o conductă îngustă de apă. Dacă ne vor urmări, ne vor aştepta de cealaltă parte a zidului şi ne vor prinde. Nu; vom face lucrurile altfel ca să putem reuşi. Morgan avea fără încetare în faţa ochilor imaginea tinerei prinţese; ea apărea la momentul în care lansa pumnalul înveninat asupra tigrului gata să sară pe el; şi îşi dorea să îi salveze şi el viaţa. Voia să arate că recunoştinţa Regelui Mărilor nu era vorbă în vânt.

În aşteptare, lucrul ce era cel mai urgent, era căutarea unei ascunzători. Cei doi oameni ai noştri îl găsiră foarte repede. Morgan şi Klas, căutând peste tot prin tatonare, descoperiră că unul dintre altare era gol, şi figura divinităţii a fost aşezată astfel încât un om se putea ascunde în interior.

Era o şmecherie a preoţilor indieni, ce vorbeau prin gura figurilor de piatră, ceea ce lăsa să creadă pe naivi şi adoratorii superstiţioşi că zeul însuşi se adresa fidelilor săi.

Oricum ar fi, cei doi pseudo fachiri nu puteau găsi un refugiu

mai bun. Cavitatea de sub altar era foarte comodă pentru a observa şi a aştepta evenimentele. Morgan era convins că arderea pe rug a rajahului va avea loc în vecinătatea imediată a sanctuarului interior. Nu era imposibil ca, în seara următoare, să se ivească ocazia de a da lovitura decisivă.

— Dar întâi, să ne odihnim, dragul meu Klas, spuse Morgan tovarăşului său. Mâine, vom avea nevoie de toate forţele noastre. Avem nevoie să lăsăm deoparte toată oboseala adunată în peregrinările noastre insolite şi periculoase. Altarul ne oferă o cameră de dormit puţin mai specială; dar în timpul aventurilor noastre, am văzut multe altele, şi e bine să ne adaptăm circumstanţelor.

O jumătate de oră mai târziu, cei doi eroi, chiar înconjuraţi de primejdii din toate părţile, dormeau un somn profund. Ei se treziră în zori auzind un zgomot exterior ce ajungea până la ei. Ridicând maşinal ochii, Morgan fu surprins să vadă lumină deasupra lui; era lumina zilei ce pătrundea printr-o deschizătură.

El remarcă de asemenea că deschizătura era plasată deasupra capului statuii goale, care era pe jumătate încastrată în zidul sălii, astfel că nu i se vedea decât spatele.

Intrigat, el urcă până la figura divinităţii, ceea ce nu era deloc dificil. Ochii statuii formau două orificii pe unde se putea privi afară. Morgan rămase uluit căci vedea o curte a palatului. Pentru el, acum, era evident că acest idol, pentru cei ce îl priveau astfel, trebuia să se găsească într-o nişă a zidului exterior sanctuarului şi cu faţa spre interiorul curţii. Trebuia să fie o mare divinitate, ce în anumite cazuri, era venerată de mulţime; foarte probabil că era Zeul Morţii. Nu era iraţional că acest loc era ales pentru a construi un altar dedicat Zeului Morţii. În sfârşit, Morgan zări în curte pregătirile făcute pentru incinerarea rajahului. La vreo douăzeci de metri de la statuie, el văzu rugul, construit de obicei din trunchiuri uşoare dintr-o specie de palmier ce conţine multă răşină, astfel încât, odată rugul aprins, combustia este foarte rapidă.

Acest rug era, în anumite locuri, acoperit de stofe în nuanţe strălucitoare şi, în partea de sus, acoperit cu ţesături preţioase era aşezat un catafalc din lemn pictat în culori diferite. Acesta era, în mod sigur, locul unde era aşezat trupul rajahului.

Morgan examină un timp cu mare atenţie dispunerea rugului; pe urmă coborî pentru a-l informa pe Klas de cele văzute.

Klas, în acest timp, avea să facă, descoperirile proprii.

— Vedeţi, căpitane, îi spuse el lui Morgan arătându-i o mică

fantă prin care pătrundea o rază de lumină de afară. Ei bine! Este o poartă care este amenajată în soclul statuii zeului. Ea se deschide uşor din interior. Astfel, vom sări chiar în momentul necesar în curte, dacă este nevoie.

Morgan se grăbi să verifice cele spuse de Klas, şi îl felicită sincer pentru descoperire, care, în cazul actual, poate deveni de mare importanţă.

Cei doi oameni nu se puteau plânge, în timpul orelor ce urmară, că nu au avut distracţie. Ei ascultară fără întrerupere sunetul asurzitor al ţimbalelor, şi un întreg cortegiu de preoţi veniţi în sanctuar, urlând cântece adresate diverselor divinităţi. Pe urmă urmară alţi preoţi ce circulau în curte şi îndeplineau tot felul de ceremonii în jurul rugului.

Cei doi pseudo-fachiri contemplau, prin intermediul ochilor idolului, acest straniu spectacol, care putea fi comic dacă nu era tragedia ce era preludiul lui. Până la amiază, nu a intervenit nici o schimbare cu rugul.

Dar pe la ora trei după masă, o nouă procesiune defila prin curte, compusă din preoţi, acoliţi şi războinici. Preoţii cântau imnuri funebre, în timp ce acoliţii, într-o tăcere sumbră, purtau pe o targă bogat ornată corpul prinţului defunct. Pe ritmul lugubru şi plângător al melodiei intonate de preoţi, acoliţii, urcau scările amenajate pe flancurile rugului, transportând corpul rajahului în vârf, pe catafalc, şi îl acoperiră cu stofe de diverse culori.

Din acest moment, nu mai existau întreruperi în cântecele şi lamentările preoţilor, auzindu-se fără încetare sunetele bizare şi discordante ale ţimbalelor, ale căror sunete huruiau în interiorul palatului şi se propagau până departe.

Cei doi pseudo-fachiri în ascunzătorile lor nu au fost deranjaţi de nimeni. Mai mulţi preoţi veniră la diverse intervale în sanctuar, dar nici unul nu a avut ideea de a se uita în altarul gol.

În acest timp, seara avansa. Trebuiau să ia o decizie. Soarele coborî spre orizont, şi, când dispăru discul său strălucitor, începură ceremoniile îngrozitoare ce trebuiau să se sfârşească prin sacrificarea frumoasei Saida.

Cei doi oameni au ales un nou post de observaţie, în spatele unei mici porţi de ieşire ce era întredeschisă, şi de unde se putea supraveghea curtea.

Aici apăru un nou tablou. Curtea începe să fie luminată de torţe, căci crepusculul ajunsese la final. Morgan remarcă în spatele curţii o mare poartă deschisă, păzită de numeroşi soldaţi.

Acolo erau aşezaţi, în palanchinele lor ţinute de purtători, diverse mari personaje ale oraşului Avarapur care aveau privilegiul de a asista la ceremonia finală.

Mai departe, Morgan văzu parcul. Din acea parte, era scăparea, cu condiţia de a putea trece de acea mare poartă. Se pare, într-adevăr, destul de imposibil, mai ales când cei doi eroi ar fi încurcaţi de tânăra văduvă.

Dar un lucru nou îi atrase atenţia lui Morgan. El văzu pe servitorii ce conduceau un elefant bogat şi complet împodobit. Morgan recunoscu şi animalul. Era acelaşi enorm elefant ce purta un palanchin, în care stătea frumoasa prinţesă indiană atunci când îl apără pe Morgan de tigrul ce era gata să îl atace.

— Oare vor sacrifica şi acest elefant favorit al prinţesei? E posibil, la urma urmelor. Poate a fost adus pentru a juca un rol în lupta dintre animalele ce va urma. Pentru moment, el se afla foarte aproape de rug, ridicându-şi din când în când trompa sa lungă şi trâmbiţând într-un mod jalnic, ca şi cum îşi demonstra afecţiunea în felul său. Planul meu este gata, spuse Morgan lui Klas, după ce văzu şi recunoscu elefantul.

El murmură la urechea lui Klas câteva cuvinte de explicare a planului.

— Foarte bine, căpitane, răspunse Klas. În acest caz, permite-mi ca, eu de asemenea, să pun în aplicare câteva lucruri gândite de mine. Nu vă faceţi griji, nu va fi în dezavantajul nostru. Mi-a venit o idee, ultima dată când am urcat în statuie. Ea se clatină un pic pe soclul ei, şi atunci…

Dar Klas nu termină de expus planul său. Afară, ţimbalele răsună cu o frenezie dublă. O poartă a palatului se deschise, şi Morgan zări un mare număr de preoţi ce ieşeau, sau mai degrabă târau cu forţa o persoană îmbrăcată în alb şi acoperită complet.

Era nefericita Saida, ce urma să sufere, alături de soţul său defunct, o moarte teribilă prin flăcări. Preoţii o trăgeau şi o împingeau fără milă pe nefericita tânără femeie. Pe feţele lor fanatice nu se citea nici cel mai mic sentiment de compasiune.

Ce chin crud trebuia să îndure săraca prinţesă indiană! Şi era atât de tânără! Şi chiar dacă nu a fost niciodată în mod real soţia acestui bătrân muribund, pe care trebuie să îl urmeze în moarte, după ce a fost asistentă medicală încă din prima zi a tristei sale căsătorii.

Morgan auzea distinct gemetele ei.

El vedea acest suflet tânăr şi tandru, gata în orice moment să

se prăbuşească şi să dispară, în mâinile nemiloase a acestei hoarde de preoţi a căror fanatism îi transformau în barbari.

Ei o trăgeau încontinuu înspre rug.

În apropiere de acest loc, după cum am spus, se găsea elefantul favorit al tinerei prinţese, ce îl folosea de preferinţă la vânătoarea de tigri, unde soţul din indolenţă sau neputinţă nu a vrut să o însoţească niciodată.

Preoţii o târau acum pe nefericită de-a lungul scării de lemn ce ducea în vârful rugului.

Ajunsă aici, nevinovata Saida urma să fie legată, alături de corpul soţului său, la un stâlp ce era în vârful rugului.

Dar Morgan era pregătit. Îşi încinse sabia, aceea sabie până acum invincibilă, cu ajutorul căreia a acordat ajutor atâtor nefericiţi şi a executat atâtea acte de justiţie rapidă. Iar în fiecare mână ţinea câte un pistol cu două focuri, a cărui tir era infailibil.

— A sosit momentul, îi spuse lui Klas. Ai liber la executarea planului tău care trebuie să contribuie la obiectivul nostru. În momentul decisiv, să fii alături de mine. Tu cunoşti obiectivul nostru; nu cumva să îl ratezi!

— Dă-i drumul, căpitane, răspunse Klas, plin de curaj. Nu vă îngrijoraţi de mine, nici de ce voi face. Va fi, cred, spre binele nostru, şi nu va dura mult timp; mă voi alătura şi eu la momentul potrivit. Cred, de asemenea, că e o nenorocire ce se întâmplă acolo sus. Nu vă voi sta în cale, nici pe departe. O secundă după, în acelaşi moment în care preotul sacrificator era ocupat cu legarea nefericitei Saida la stâlp, Morgan deschise ca o furtună poarta prin care preoţii puteau trece de la altar în curte.

Toţi ochii erau aţintiţi către rug unde urma să se desfăşoare o mare dramă tradiţională.

Astfel pentru început nu acordară atenţie extraordinarului străin, care, din câţiva paşi furioşi şi distribuind formidabile lovituri de picior, şi-a făcut drum prin mulţime. Din câteva sărituri, el era pe rug.

Preoţii erau toţi adunaţi, cu torţele aprinse în mâini, gata să dea foc. Ei începură să strige speriaţi când văzură un om ce escalada edificiul din lemn unde sacrificiul urma să se îndeplinească.

— Înapoi, necredincioşilor, asasini superstiţioşi! strigă Morgan cu vocea sa tunătoare preoţilor gata să lege la stâlp victima ce gemea. Înapoi, departe de aici, mizerabili obraznici! Voi nu o veţi mai tortura mult timp pe această inocentă şi dulce creatură.

Şi, cu lovituri de picior, cu pumnii, într-un elan prodigios, el

dispersă preoţii, care se împrăştiară în strigăte de teroare. Strigăte teribile răsunau în curte. Preoţi, acoliţi, gărzi, servitori ai palatului se adunară, înfricoşaţi, în faţa altarului, unde statuia Zeului Morţii se afla în nişa sa.

— Klas, la mine! strigă Morgan cu o voce tunătoare ce domina totul. Este timpul!

Preoţii începură din nou să strige; gărzile îşi pregăteau armele; dar deodată se auzi un zgomot cu adevărat oribil, un urlet cum Diavolul însuşi îl scoate în iad.

Şi acest urlet pornea din statuia Zeului Morţii. Toţi cei prezenţi îşi întoarseră privirile îngrozite spre statuie, crezând într-un miracol.

Strigătele de groază şi de suferinţă se dublară: văzură statuia zeului cum începe să se clatine!

Aceasta se apleca din ce în ce mai mult; şi deodată ea se răsturnă cu un zgomot înfricoşător. Klas răsturnase de pe soclul său statuia din piatră a Zeului Morţii, insuficient fixată. În căderea ei răsunătoare, ea zdrobi o duzină de preoţi şi acoliţi, în timp ce alţii se împrăştiară cu o rapiditate vertiginoasă.

În mijlocul molozului şi a prafului ridicat se formă un larg pasaj de care profită Klas pentru a sări de pe soclu şi a escalada la rândul său rugul.

— Urmează-mă, Klas! îi strigă Morgan, ce văzuse turul de forţă şi formidabila lovitură de maestru a fidelului său companion. Acesta e momentul; repede la elefant!

Animalul uriaş era în continuare lângă rug. El a început să trâmbiţeze tare când Morgan, purtând-o în braţe pe Saida, sări de pe rug în spatele său, urmat îndeaproape de Klas.

— Rani, spuse Morgan tinerei prinţese; elefantul vă cunoaşte. Vorbiţi-i! Trebuie să scăpăm de aici!

Tânăra femeie înţelese ceea ce viteazul căpitan voia de la ea. Ea spuse un cuvânt, şi Klas trebui să se cramponeze la rândul său pentru a nu cădea. Elefantul cel perspicace a înţeles, la rândul său, ce dorea de la el tânăra stăpână.

Din toate puterile, cu toată viteza, el se repezi spre poarta ce dădea spre parc, strivind cu picioarele sale enorme tot ce întâlnea în cale.

Prinţesa, stimulată de vocea, curajul şi ardoarea elefantului său favorit, de nobleţea şi monstruozitatea acestui animal, purtată ca de un uragan, trecu cu viteza fulgerului poarta aceasta, ce ducea spre viaţă şi libertate!

Înainte ca asistenţii speriaţi să reuşească să-şi dea seama de

ce se întâmplase, atât de repede, elefantul era departe.

Saida îl conducea, la sfaturile lui Morgan, spre pădure unde piraţii îi aşteptau.

Dar urmărirea nu întârzia să se organizeze. Un nor de cavaleri înarmaţi se avântară pe urmele fugarilor, şi, cum caii hinduşilor sunt mai rapizi ca un elefant, călăreţii se apropiau puţin câte puţin.

Fugarii trebuiau să fie ajunşi; Morgan se pregătea să folosească pistoalele sale, când, din pădure, izbucniră strigăte mari şi puternice de război.

În aşteptarea lor prelungită, Iacob şi Cornelius avansară chiar la marginea pădurii, până la locul unde începe câmpia. Ei văzură ce se întâmplă şi au înţeles că acesta e momentul în care trebuiau să intervină.

O grindină de gloanţe îi întâmpinară pe hinduşi, ce fură imediat cuprinşi de panică.

Au făcut cale întoarsă şi se îndepărtară în galopul cailor, departe de acest uragan de proiectile la care nu se aşteptau deloc.

Morgan ajunse într-o clipă în mijlocul fidelilor săi.

— Maharani[5], îi spuse tinerei femei, care, cu lacrimi de recunoştinţă în ochi, strângea mâna viteazului şi generosului său salvator; nu demult, în junglă, m-aţi salvat din faţa unui tigru. Nu am uitat aceasta, şi nu o voi uita niciodată. Acum am fericirea, în ciuda tuturor dificultăţilor şi a obstacolelor, să vă smulg din mâinile crude care, pentru a satisface un obicei barbar, urmau să vă sacrifice pe rugul rajahului, soţul vostru decedat. Vă voi conduce pe vasul negru. Ca un cavaler loial, vă voi conduce într-un loc unde veţi fi de neatins, în afara ameninţărilor fanatismului superstiţios şi la adăpost de alte nenorociri. Probabil astfel voi putea să vă plătesc echivalentul serviciilor primite din partea voastră. Astfel, nobilă Maharani, căpitanul Morgan, Regele Mărilor, înţelege să-şi plătească datoriile de recunoştinţă.

[5] Maharani – apelativ de respect acordat prinţeselor indiene (rani – prescurtare).

Tabel: Aventurile piratului Morgan nr. 1-97

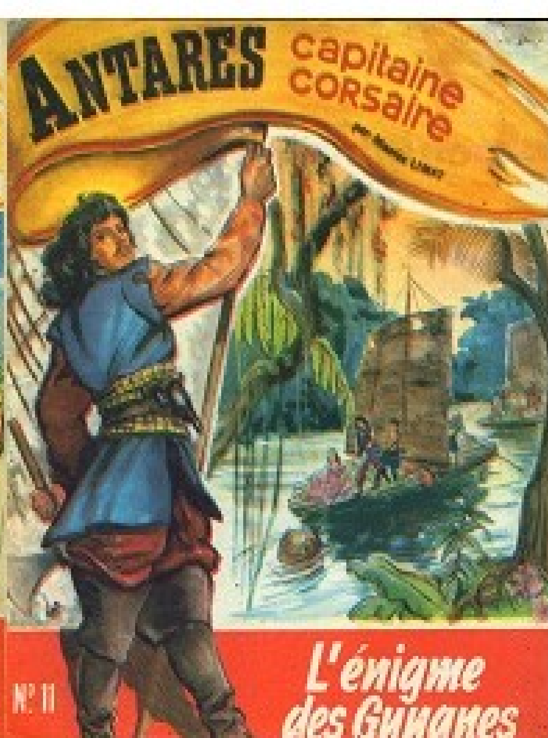
1. Le Trésor de l’Ile des Pirates – Comoara din insula Piraţilor
2. Le Secret du Vieux Pirate – Secretul bătrânului pirat
3. Les deux Capitaines de Pirates – Cei doi căpitani de piraţi
4. Le Matelot mystérieux – Marinarul misterios
5. L’Enigme de l’Ile de Corail – Enigma din insula de corali
6. Le Vaisseau noir – Corabia neagră
7. Morgan parmi ses ennemis mortels – Morgan printre duşmanii săi de moarte
8. L’Expédition meurtrière – Expediţie ucigaşă
9. Aux prises avec le Vaisseau du Diable – În lupta cu vasul diavolului
10. La Citadelle des Forbans – Fortăreaţa bandiţilor de mare
11. Premier Combat avec le Capitaine Flint – Prima luptă cu căpitanul Flint
12. Le Naufrage de Morgan – Naufragiul lui Morgan
13. L’étrange Soldat – Un soldat straniu
14. Le Vaisseau fantôme – Corabia fantomă
15. Dans l’Ouragan, au Cap Horn – În uragan, la capul Horn
16. L’Héroïne de Pună – Eroina din Puna
17. Les Chasseurs d’Esclaves – Vânătorii de sclavi
18. Dans les Mers de Chine – În marea Chinei
19. Un Million au fond des Mers – Milionul din fundul mării
20. La Lutte pour le Diadème – Lupta pentru diademă

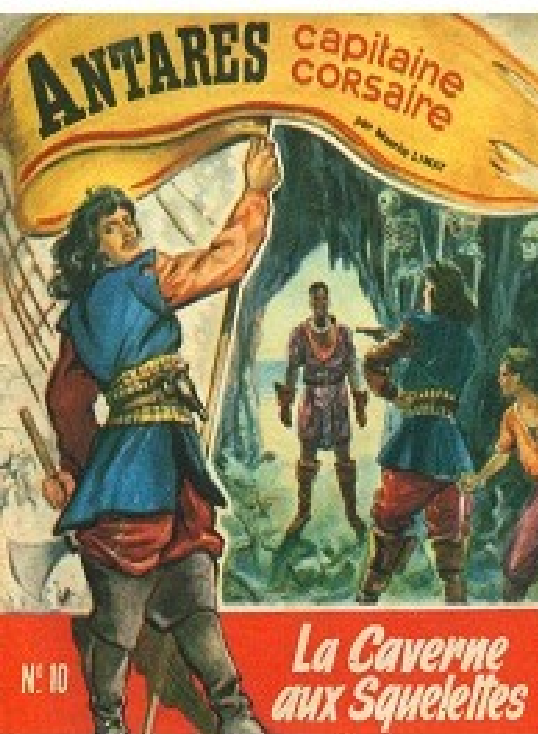
21. Chez les Anthropophages – Printre Antropofagi
22. Au Pays des Célestes – În ţara celeştilor
23. Le Testament du Trappeur – Testamentul traperului
24. La Cage de Fer – Cuşca de Fier
25. Sur le Bûcher du Tajah – Pe Rugul rajahului
26. Les Pirates des Iles Soulou – Piraţii insulei Soulou
27. Le Vaisseau Terreur du Forban – Corabia teroare a corsarului
28. La Femme Corsaire – Femeia Corsar
29. Une Mutinerie dans l'Ile des Pirates – O revoltă în insula piraţilor
30. Sur les Côtes d'Angleterre – Pe Coastele Angliei
31. Le Corsaire mystérieux – Corsarul misterios
32. Morgan, Roi de la Flibuste – Morgan regele filibustierilor
33. Les Pirates noirs du Mont du Lion – Piraţii negrii din muntele Leului
34. Dans les Solitudes australiennes – Pe plaiurile liniştite australiene
35. Au Pôle austral – La Polul Sud
36. Le Goguelin, ou l'Esprit malin du Bord – Spiriduşul, sau duhul răului la bord
37. Dans la Jungle – În junglă
38. Le Temple des Serpents – Templul Şerpilor
39. Aux Prises avec les Sarrasins – La abordaj cu sarazinii
40. Le Palais de la Mort – Palatul mortului
41. La Ville d'Or de l'Himalaya – Oraşul de Aur din Himalaia
42. Sur le Navire en feu – Pe Vasul în flăcări
43. A Bornéo, parmi les Cannibales – În Borneo, printre canibalii
44. Le Navire aux Têtes de mort – Pe nava Cap de Mort
45. Les Cartes marines volées – Furtul hărţilor marinăreşti
46. Le Capitaine Noir – Căpitanul Negru
47. Les Prisonniers des Maoris – Prizonierii maorilor
48. L'Idole du Feu aux Iles Fidji – Idolul de foc din insulele Fidji
49. Parmi les Mutins, dans la mer de Glace – Printre rebelii de pe marea de gheaţă
50. Au Char du Mongol – În Quadriga mongolului
51. En Guerre contre les Trafiquants d'Esclaves – Război contra traficanţilor de sclavi
52. Le Paradis au Pôle austral – Un paradis la Polul Sud
53. Au bord du Nil, dans la Forêt vierge – Pe malul Nilului, prin pădurea virgina

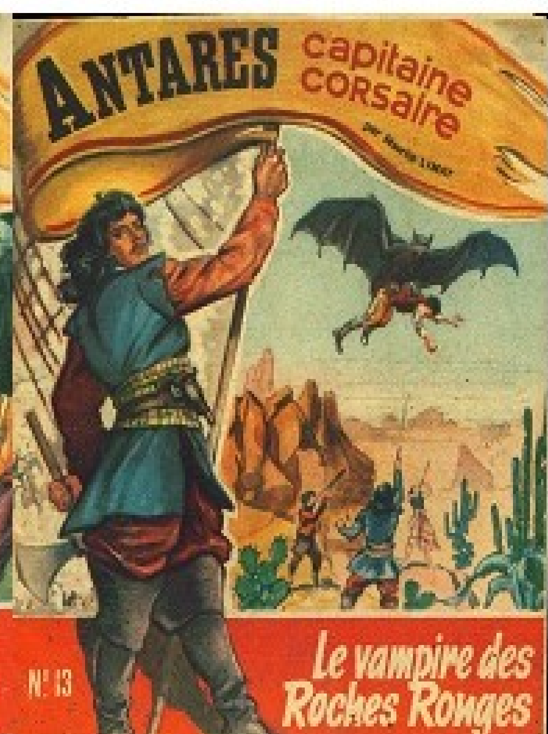
54. En Danger de Mort au Royaume des Aztèques – În pericol de moarte în regatul aztecilor
55. Une Heure entre la Vie et la Mort – O oră între viaţă şi moarte
56. Derniers Exploits du Voyage autour du Monde – Ultimele peripeţii într-o călătorie în jurul lumii
57. Prisonnier des Espagnols – Prizonierul spaniolilor
58. Chez le Roi de France – La curtea regelui Franţei
59. Un Duel dans un Bois d'Orangers – Un duel într-o plantaţie de portocali
60. En Route pour Granada – În drum spre Granada
61. Le Rançonnement de Granada – Un preţ de răscumpărare în Granada
62. La Perte du «Pétrel» – Pierderea „Petrelului"
63. Dans la Prairie – În preerie
64. L'Expédition de Carthagène – Expediţie în Cartagina
65. Alliés perfides – Aliaţi vicleni
66. Un Traâtre – Trădarea
67. Flibustiers ennemis – Filibustieri inamici
68. Les Trésors perdus – Comori pierdute
69. La Perte du «Saint Louis» – Pierderea vasului „Saint Louis"
71. Dans le Sillage du Négrier – Pe urmele negrilor
72. Un Piège au Congo – Capcană în Congo
73. Morgan, Grand Amiral – Morgan, mare amiral
76. Le Galion espagnol – Galionul spaniol
80. Le Capitaine Satan – Căpitanul Satan
89. Tortuga! Tortuga! – Tortuga! Tortuga!
94. La Vengeance – Răzbunarea
96. En Détresse – În primejdie de moarte
97. Un Assassinat – Un asasinat

Cuprins

ANTARES
capitaine corsaire
N° 9
Le Bourreau de Carthagène

ANTARES
capitaine corsaire
N° 11
L'énigme des Guyanes

ANTARES
capitaine corsaire
N° 10
La Caverne aux Squelettes

ANTARES
capitaine corsaire
N° 13
Le vampire des Roches Rouges